

Одного разу під час відпочинку в Карпатах на мене напало тамтешнє чудовисько з бензопилою. А потім ми із сестрою врятували чарівний ліс! Думаєте, вигадую? А от і ні. Але почну з початку...

Мене звати Ярик, і скоро я піду до першого класу. Хочу вивчитися і стати пандооленем, ой ні — пандологом, тобто палеонтологом! Ну тим самим, який викопує динозаврів і досліджує їхні кісточки. А от моя сестричка Маргаритка мріє бути письменницею. Вона вже ходить до якогось там класу.

Цікаво, як воно у тій школі? Чи є там буфет, де продаються смаколики? Чи пустять туди вчитися єдинорога? Так-так, єдинорога! Я б узяв із собою нашого. Він би допомагав мені портфель носити. Ми б сиділи за однією партою. Разом би гасали на спортмайданчику. А після уроків заходили б до супермаркету й каталися у візочку для продуктів, юху!

З єдинорогом ми дружимо відтоді, як вистежили його на кухні в бабусі. Виявилось, що гривастий робить важливу справу — щоночі приносить дітям

казкові сні. А от удень відновлює сили пончиками, кексами, пирогами... ну загалом усім смачним і солодким.

З єдинорогом ніколи не буває нудно. Чого тільки з нами не траплялося! Ми то злі сили перемагаємо, то рятуємо сільську річку від екологічної катастрофи, то пісні записуємо від старожилів...

Шкода, що гривастого можуть бачити лише діти. Ну, за винятком деяких дорослих, які не втратили віру в чудеса. Здивувалися? От і наша сусідка теж зди-

увалася. Точніше — перелякалася, коли ми з єдиногогом забігли до неї в ліфт.

Того дня єдиногог саме приїхав у гості — бабусиних гостинців із села привіз. Цілісінький день ми каталися з ним на роликах. Насміялися — страх! Ви б теж реготали, якби побачили його незграбні піруети... Так от, забігаємо ми до ліфта і тут починається.

— Аааааа! — волає сусідка.

— АААААА! — верещить єдиногог, бо злякався її лементу.

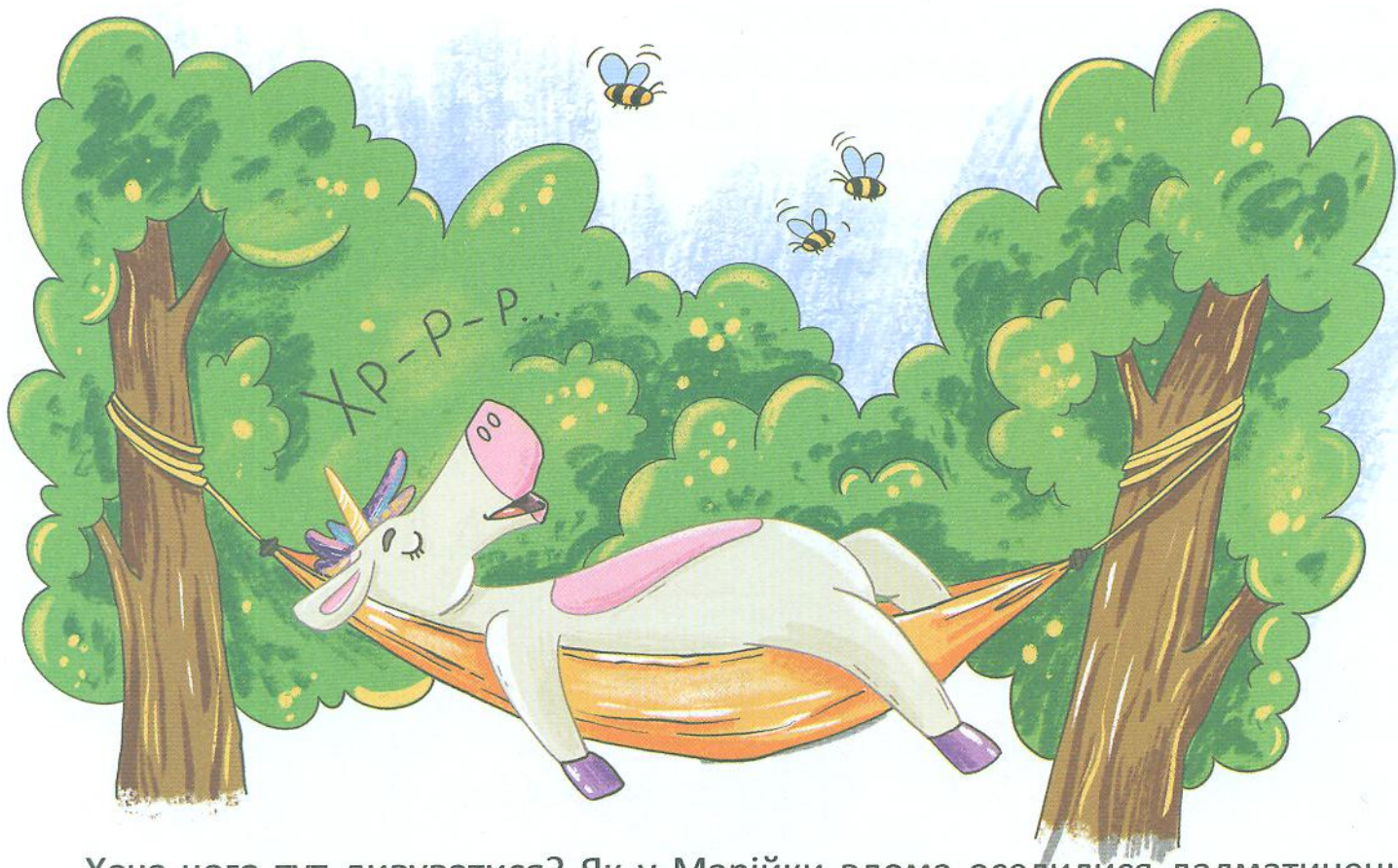

— Та чого ви, тітонько?! — уже кричу я, щоб мене почули в цьому галасі.

— Ой... Хух... Ну й налякали ви мене своїм костюмом! Хай вам грець, шибеники! — мовила вона сердито і вибігла з ліфта. Певно, вирішила підійматися пішки.

Сказати по правді, я й сам був здивований, що ця висока пані в окулярах помітила єдиногога. Але дорослі — істоти загадкові: навіть коли бачать, то не завжди вірять своїм очам.

Хоча чого тут дивуватися? Як у Марійки вдома оселилися далматинець, морська свинка, ще й канарка — то нормально. Як у Василянки із сусіднього під'їзду хамелеон — теж нічого. Як баба Ганя для котів вивісила драбинку просто з балкона — теж ніхто крику не здіймав... А як у нас гостює єдиноріг — то вже кінець світу!

